

Yvonne Bril

Bianca – afscheid van Drenthe?

Hoofdstuk 1

Eindelijk weer op manege de Vriendschap

“Bianca ...!” Johan van Wamelen komt aangerend. Waar hangt zijn prinses nu weer uit? Nee, in het tweede Peerdenhoes, dat hij op het terrein van manege de Vriendschap voor haar heeft gebouwd, is ook geen spoor van haar te vinden. Nou ja, wel een verdwaalde pyjamabroek, een paar vuile sokken en een natte handdoek. In ieder geval een levensteken dat ze nog niet zo lang geleden hier is geweest. Johan gaat even zitten.

“Sorry Ros, ze belt zó wel even terug.” Hij legt met een zucht het mobieltje neer. Het belooft weer een drukke dag te worden op manege de Vriendschap. De winter was lang en toch lijkt het gisteren dat ze samen op de manege kerst hebben gevierd. De groene ogen van Johan glanzen als zijn blik op de kleine arrenslee, die op hun overdekte veranda staat, blijft rusten. Een prachtig aandenken aan het landgoed Van Wamelen waar hij samen met zijn zus Marise en zijn kleine broertje Marc is opgegroeid. Johan bijt op zijn lip. Wat lijkt het lang geleden en wat hebben ze samen veel beleefd. Vlaanderen was niet meer hun leefgebied toen Grandpère en Grandmère er niet meer waren. Maar Grandpère heeft wel de manege de Vriendschap aan Marise en zijn Bianca geschonken. Hij steekt Bianca’s mobieltje in zijn overall. Waar hangt ze nou weer uit?

Hij sluit de deur van het Peerdenhoes en loopt naar de stal waar de zes aankomende kampioenen sinds vorige winter zijn gehuisvest. In de grote stal was Bianca immers niet te vinden. In het nieuw aangebouwde

gedeelte staan de paarden die door Ros Verlaat en zijn vrouw Ine bij hen zijn ondergebracht om te koersen.¹ Johan veegt een haarlok uit z'n ogen. Wacht eens: in het nieuwe gedeelte van de stal is ook Siempre ondergebracht. Siempre, het Andalusische veulen, dat door de drie zigeunerbroers vorig jaar naar manege de Vriendschap is gebracht. Het was een barre tocht voor zo'n dier en omdat hij eigenlijk te vroeg bij zijn moeder is weggehaald, was hij behoorlijk zwak en is hij door de bewoners van manege de Vriendschap uiteindelijk opgepeppeld.

Bianca heeft hem een tijdje in de buurt van Respecto laten staan, maar heeft nu toch besloten dat Siempre op eigen benen moet leren staan. De twee nieuwe hulpen op de manege sinds de winter, Karin Kroon en Annie Beertens, zijn druk in de weer.

Queenie, de tweejarige, kijkt wat lodderig naar Johan. Het is nog zo vroeg en het is al een drukte van belang op het bedrijf.

“Hebben jullie Bianca al gezien?” Karin grijnst. Ze studeert voor dierenarts en ondanks dat ze hier pas kort in dienst is, voelt ze zich als een vis in het water

“Ik heb haar al twee keer gezien, maar waar ze nu is?”

“Niet bij Siempre. Ook niet bij Rubia”, antwoordt Annie. Ze wijst naar een gemberkleurig paard.

Johan kijkt de stal in. Queenie, Crack, Blount, Roswitha: allemaal aanwezig, en ... Siempre.

Johan schudt z'n hoofd, maar dan ontdekt hij één lege box ...

“En Sticks?”, vraagt hij. Karin heft haar handen in de

1 Deel 64- Bianca, je bent uniek!

lucht ten teken dat zij er niets aan kan doen. Johan zucht diep. Natuurlijk. Zijn Bianca Vermeulen is ondanks het vroege uur, de kou en de mist die over de Drentse velden hangt, haar ochtendrit aan het maken. Hij kijkt op z'n horloge. Het is pas 7 uur. Dan eerst maar ontbijten.

“Hoe laat is ze vertrokken?” Annie schudt haar hoofd.

“Ze was al weg toen we hier begonnen.” Johan streelt even het hoofd van Siempre die telkens met zijn koppie tegen zijn hand duwt.

“Ja joch, ik weet het. Bianca heeft ons beiden in de steek gelaten, maar ze zal er zó wel weer zijn.”

In de gezellige grote woonkeuken is Françoise, de oude huishoudster, vanuit Vlaanderen mee verhuisd, al aan het chocolademelk maken en thee zetten terwijl er al diverse werknemers binnendruppelen. Marise van Wamelen knuffelt haar oudste broer.

Ze heeft het lange blonde haar in een staart gebonden en omhelst haar vriend Oliver, de jonge advocaat die naar de rechtbank in Assen moet. Rudolf de boswachter sleept met twee banken, want er is zo langzamerhand te weinig zitruimte. De twee slungelige labradors proberen in zijn laarzen te bijten. Johan bekijkt het groepje bewoners even. Marc, de jonge bedrijfsleider, slaat zijn arm om de nek van zijn broer.

“Waar is Bianca?”, vraagt hij. “Ik heb net een paar mailtjes die ze moet zien!” Marise glimlacht. “Waar zou die nou zijn? Misschien heeft Pia haar gezien.” Pia Donkers komt binnen met een grote mand aan haar arm. Mmm, wat ruikt dat brood toch lekker. Vliegensvlug grist een tener meisje met goudblonde krullen en prachtige grijze ogen een halfwarm broodje uit de mand.

“Lisa Vos, leg neer. We eten allemaal tegelijk”, glimlacht Françoise. Lisa is de derde persoon die hier is gekomen en zich onmiddellijk thuis heeft gevoeld, en sinds kerst het hart van de jongste Van Wamelen heeft gestolen.

Nee, Pia heeft Bianca niet gezien, maar ze heeft de kortste weg naar hier genomen, dwars door de aangrenzende wei. Ze schuift ook aan als iedereen een mok chocolademelk of thee heeft gekregen.

Joost Benders en Marloes hebben hun drinken en brood al meegenomen naar de stal.

Johan trekt rimpels in z'n voorhoofd.

“Wat is er? Je maakt je toch niet druk omdat Bianca een tochtje maakt?” Marise schudt haar hoofd. “Nou nee, maar het is koud en nat buiten. Waarom kan ze niet wachten totdat de mist wegtrekt?” “Bianca is niet bang voor ‘witte wieven’ hoor”, plaagt Pia. Françoise kijkt verbaasd.

“Witte wieven?”

“Drentse geesten, heksen, vooral vaak te ontdekken bij hunebedden en moerasgronden.”

“Nevel, jakkes, daar heb ik een hekel aan”, rilt Annie.

“Ben jij bijgelovig?”, plaagt haar kamergenote.

“Mijn oma kwam uit Drenthe en zij zei dat er narigheid van kwam.”

“Neem nog een broodje, dan ben je beslist die nare gedachten kwijt.” Pia duwt Annie een broodje in haar mond. Johan blijft naar buiten turen. Hij kan er niets aan doen, maar hij kan er maar niet aan wennen als Bianca zomaar vroeg verdwijnt zonder aan te geven wanneer ze terugkomt en waar ze heen gaat. Zelfs als hij weet dat ze echt geen risico's neemt. Ze had trouwens

beloofd een briefje achter te laten. Of heeft hij thuis niet goed gekeken? Johan staat op.

“Even iets nakijken”, mompelt hij terwijl hij naar het Peerdenhoes loopt. Inderdaad ziet hij op zijn nachtkastje een briefje liggen:

Hoi Johan,

Sticks moet nodig conditie opdoen.

Ben dus even met hem aan het oefenen.

Kom met het ontbijt naar huis.

Xx

Johan glimlacht en loopt weer naar het voorhuis, terwijl de bewoners van de manege al weer op weg zijn naar hun werk in de stallen.

Marise zwaait haar Oliver uit en kijkt naar de mails die Marc haar heeft gegeven. Ze zucht.

“Heb je het schema gezien waar en wanneer we wedstrijden moeten rijden?” Johan schudt ontkennend z’n hoofd.

“Nee, daar heb ik nog niets van gezien.”

“Het zal een hele puzzel zijn om dat allemaal te regelen”, meent Marise bezorgd.

Het valt Johan in dat misschien daarom Ros naar Bianca heeft gebeld, en tegelijkertijd bedenkt hij dat Bianca zonder haar mobiel is vertrokken. Die lag immers op een strobaal in de stal. De jongen met de groene ogen blijft onrustig. Hij tuurt over de weiden of zijn Bianca Vermeulen er aankomt, maar ver kan hij niet kijken. De witte wieven zweven boven de grond en

al is het nu bijna licht, ze zijn toch een beetje griezelig om te zien. Marc roept Johan.

“Ze komt echt niet sneller als je voor de deur blijft staan!”

Johan kijkt een beetje beteuterd. Hij staat daar als een schooljongen en Bianca ...?

Bianca Vermeulen rijdt in een rustig tempo over het bospad. Sticks, de grijskleurige hengst uit de stal Verlaat, heeft genoeg gedraafd en nu slaan ze de zandweg in op weg naar huis. Bianca's donkere haar hangt ietwat vochtig over haar schouders.

“Kom op Sticks. Het laatste stukje in draf joch”, praat ze tegen het paard.

“Ik heb zin in een paar warme broodjes, want het is nog steeds koud.”

Sticks hinnikt alsof hij wil aangeven dat hij ook wel aan een stevig ontbijt toe is!

“Vooruit ... daar gaan we ...!”

Ze zet zich ietwat af en weg zijn de twee. Sticks heeft er zin in en begint in een prima vorm te komen. Johan ziet zijn Bianca aankomen en haalt opgelucht adem. Hij hoort haar stem en dat maakt hem gelukkig.

“Niets gebeurd! Françoise, maak je even een beker warme chocola voor Bianca? Ze moet erg koud zijn geworden.”

“Wie gaat er dan ook zo vroeg uit rijden”, mompelt de huishoudster, maar dat hoort Johan niet. Joost Benders komt aanlopen en neemt Sticks van Bianca over.

“Goed gereden?” Bianca knikt en rilt.

“Het is voorjaar, maar ik ben zo intens koud”, moppert ze.

“Jouw Johan is behoorlijk onrustig. Hij heeft overal

naar je gezocht”, grijnst de stalhulp en trainer. Bianca grinnikt.

“Ik had een briefje achtergelaten.”

“Dat wel, maar je mobieltje lag in de stal op een strobaal.”

Bianca grabbelt in haar windjack. Haar donkere ogen stralen van binnenpret.

“Tja, daar heb ik niet aan gedacht. Maar Joost, Sticks kan volgende maand een goede race lopen!”

Fluitend rent ze de warme keuken binnen.

“Hoi Françoise. Is er chocola? Ik ben behoorlijk koud”, begroet ze met een kus de oudere vrouw.

“Kus jij de baas van het Peerdenhoes liever. Hij was bezorgd”, zegt ze op ernstige toon. Bianca trekt de muts van haar hoofd en grijnst. Oei, geen cap opgedaan, geen mobiel meegenomen ... wat een sloddervos is ze toch. Johan zit met een strak gezicht twee bolletjes te smeren als Bianca haar ijskoude gezicht tegen het zijne drukt.

“Ik ben er weer. Het is nog steeds behoorlijk koud ’s morgens, maar Sticks ... nou, die gaat als een speer.” Ze streelt even Johans hand en valt op de broodjes aan.

“Jammer dat ze niet warm zijn”, zucht ze.

“Ja, dat waren ze wel, maar iedereen heeft een dik uur geleden al ontbeten.”

Bianca wrijft over haar linkervoet waar natuurlijk in haar sok een groot gat te vinden is. De laarzen heeft ze bij de ingang al uitgetrokken. Ze ziet eruit als een stout schoolkind dat gespijbeld heeft.

“Heb je geen betere en warmere exemplaren?” Johan schudt z’n hoofd en wrijft een voet warm. Bianca schudt haar hoofd.

“Ik weet niet hoe het komt, maar ze gaan telkens kapot!”

Maar de rest van haar kleding is ook niet veel beter als Johan zijn Bianca zo aan de keukentafel bekijkt. Toegegeven, haar paardrijbroek is heel, dat nog wel, maar die heeft behoorlijk dunne plekken en de truien die ze over elkaar heeft aangetrokken! Een knalgroene met daaroverheen een rode die al twee keer is veranderd, uitgethaald en opnieuw in elkaar gezet. En dat is dan één van de eigenaressen van deze manege!

Nummer twee, Marise, komt de keuken binnen. Ze heeft met Marc, de jonge bedrijfsleider, de mails doorgenomen. Bianca kijkt met een lach naar haar beste vriendin, terwijl ze ondamesachtig de warme chocolademelk opslurpt. Wat een contrast, dit tweetal: jonkvrouw Marise van Wamelen, altijd tot in de puntjes gekleed, en dan Bianca ... het zijn twee handen op één buik. Al jaren is Marise de tegenpool van Bianca Vermeulen, maar ze vormen een eenheid waar niemand tussen kan komen.

Bianca veegt haar chocolademelksnor af aan haar mouw en daar moet Marise verschrikkelijk om lachen.

“We hebben servetten hoor”, merkt ze fijntjes op. Johan valt het in dat Bianca met Ros Verlaat moet bellen. Bianca kleurt en toetst gelijk het nummer van Ros en Ine in.

“Sorry, er is niets aan de hand. Ik was mijn mobiel vergeten en was onderweg met Sticks.” Ze luistert en noteert een paar regels op de rand van een paardentijdschrift.

“Ja, ik begrijp dat je dit graag wilt vastleggen, maar Ros, ik moet het samen met de anderen overleggen. Wanneer moet je het uiterlijk weten ...? Zo snel al? Ik wil het proberen, maar het is wel kort dag en of Sticks al zo ver is? Goed, we nemen zo snel mogelijk contact met